

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà
DIPUTAT DE CIU AL CONGRÉS

L'ECONOMIA MUNDIAL TORNA A PATIR

L'AIRET DE CONTAGI

El mes de maig d'aquest any va ser un dels més delicats per a l'economia espanyola. La crisi financera grega i els atacs especulatius contra l'euro van fer trontollar l'economia europea i especialment els seus Estats econòmicament menys sanejats (Grècia, Portugal, Irlanda, Espanya...).

El 12 de maig el president **Rodríguez Zapatero** va pujar a la tribuna del Congrés per anunciar la fi de trenta anys ininterromputs de creixement de l'Estat del Benestar sense cap reforma de racionalització. El 27 de maig vàrem votar la convalidació del Decret d'austeritat que el Govern va salvar per un vot de diferència. El moment més baix dels anys de Zapatero... fins que ha arribat un nou airet que ens ha de fer previsors contra el contagi. Irlanda és objecte de rescat financer per part del Banc Central Europeu i Portugal no té manies a dir que si no pot sanejar les seves finances la solució és sortir de la zona euro —un orgull patri que mai es va escoltar a Grècia, per cert.

Espanya ha rebut durant l'última setmana avisos servers sobre la necessitat de fer tots els deures perquè la comunitat internacional i els mercats no tornin a veure Espanya i el seu govern com a incapaços d'adoptar les reformes d'una economia, com a mínim, «orientada i inspirada» des dels organismes internacionals. Els dos grans punts del descrèdit són: incapacitat de tancar l'any amb les fusions de les caixes insolvents fetes (només Catalunya ha fet els deures i tot i això ja veurem...) i incapacitat d'afrontar una reforma definitiva del mercat laboral i del sistema de pensions.

El desembre pot ser un nou moment delicat si José Luis Rodríguez Zapatero no pot aguantar la pressió per fer les reformes després de les eleccions municipals i autonòmiques de maig. Perquè el Madrid polític és així: l'incendi crema

parcel·les, però una parcel·la de poder val resistir-ho quasi tot, fins i tot un nou toc d'atenció provinent de la Unió Europea. Dijous, el president va haver de reconèixer en el ple que la recuperació estava en perill. La caparra va per llarg i és indispensable protegir-se de l'airet del contagi irlandès i portuguès. Mentrestant, la Xina es va consolidant... i comprant matèries clau i invertint en economies dèbils.

ITÀLIA

Atenció a la setmana que comença i a tot el que succeirà a Itàlia. Dilluns 15 de novembre, conversa a París amb **V.**, diputat italià de l'oposició ben informat. **Berlusconi** ha perdut la majoria parlamentària a la Cambra dels Diputats i la manté al Senat. Acord del president de la República, **Giorgio Napolitano**, i els presidents de les cambres per mantenir la crisi ajornada fins a l'aprovació dels Pressupostos.

A partir de l'11 de desembre pot passar de tot. Berlusconi pot arribar a recuperar els 10 diputats que li falten per la majoria (ja se sap que a Itàlia els nous partits i les noves fidelitats són molt líquides). Si no té la majoria, Napolitano pot encarregar un govern tècnic de transició, els que no es donaven des de començaments dels 90, i deixar Berlusconi a l'oposició i amb els jutges a sobre. Tercera opció: eleccions avançades per a començaments d'any que ve (segurament al març). Aleshores, es precipitaria una ràpida recomposició de les aliances. O s'agrupa el centre (**Cassini, Fini, Di Pietro**...) i l'esquerra o Berlusconi pot tornar a guanyar. Començaria una pugna d'egos molt notable.

MÈTODE TEA PARTY

Dimarts 16 de novembre, conversa a Madrid amb **F.S.**, empresari americà d'arrels llatines, un dels executius llatins més arrelats en el Washington oficial. Sosté **FS**: «Els republicans han tornat a controlar la majoria de la Cambra de Representants del Capitoli amb els mètodes recomanats pel Tea Party: ni un centímetre de consens, ni un gram de transigència, política de terra cremada i discurs dur. Un estil gens americà, gens propi del *fair play*. Però molt efectiu». Després del dinar, torno al Congrés i

escolto les intervencions del PP en el discurs de pressupostos i els vetos a les esmenes transaccionals. Sí, mètode sense *fair play*, mètode Tea party. Els pot donar resultat, però tot serà molt difícil de tornar a aixecar.

NO PROMETRE EL QUE NO ES POT COMPLIR

Aquesta és una màxima que sempre s'hauria d'aplicar en política, però que en aquests moments de crisi econòmica i tocar de peus a terra es valora més que mai. Del vídeo socialista en el qual es predica que votar **José Montilla** provoca un orgasme, segurament la resposta més irònica i encertada ha estat la del president **Jordi Pujol**: «Aquesta gent prometien el que no poden complir, ho prometen tot... i saben que hi ha coses i il·lusions amb les quals no es pot jugar».

AFGANISTAN

Dijous 18 de novembre, visita a la Comissió de Defensa del Congrés del Governador de la província afgana de Badghis. Un home que sap que el 2012 deixarà de tenir els soldats de les forces internacionals de la missió ISAF per mantenir l'ordre i retornar a la normalitat. Una conversa molt interessant: «Avui hi ha 6 milions i mig de nens i nenes afgans que van a l'escola. Durant el règim talibà, totes les noies estaven recluses a casa i els nois en escoles coràniques. Vagin a la Universitat de Kabul. Veuran joves de 18 anys i persones de 50 que reprenen els seus estudis després de 20 anys de guerra civil, integritat i el resultat d'un Estat fallit». També diu: «Jo he conegut a **Osama (Bin Laden)**, s'entén i durant anys va ser un personatge tolerat. Els noranta ja es veia que els talibans convertirien l'Afganistan en santuari del terrorisme internacional. Si alguna cosa els podem retreure és que vostès van arribar massa tard a l'Afganistan. No van reaccionar fins que van patir una atac, però els seus serveis d'intel·ligència sabien que l'Afganistan era un niu de terrorisme on es van gestar els atacs a les ambaixades americanes a Àfrica i l'atac al metro de Nova York. Gràcies pel que han fet però haurien d'haver arribat abans». Notes per a un capítol més llarg.